

[מרגש: הגב' רחל הבר מ"ח אשת הרוב אברהם ישביהו הבר צ"ל בפרק ימן מהיו ארכוי המעש]

65. מה נשתנה?

עם התקרב חג הפסח אע' חותכת שוב מרצף המאורעות ההיסטורי אל אירען חג הפסח

"זה לא קל", הוא אמר, מודה באמות. "אבל", או רדך בעיניו, "יהודי לא צריך לנוהל את החיים שלו לפי מה שנראה לו מותאים אלא לפי מה שבורא עולם כותב לו. כעובד ד' נדרש ממוני עכשי לקיים מצוות 'ונשמרתם'. היא מצוות דאוריתית, חשובה לא פחות מצוות הלילה, ואני נענה לה. הקב"ה בונה לנו תוכנית-אלוקית ואנחנו צריכים להתנהל בתוכחה".

רגע ירדה עלינו שтиקה. רגע עיכלי תיאת הדברים. ברגע הבא הוא חיך, קרצ'. "אם אני חייב לחתך 'כ'יתת קטן' באוכל אני יכול לחתך בכיצה גדוֹל במצוות האחרות".

לא הבנתה.

"והגדת לבני' היא מצוות דאוריתית ללילה זהה? אני בוחר להדר בה".

ואך הוא הידר... עם כמה מינימלית של כרפס, כוס ארבע כוסות שהזיכירה כסות ליקור ומינימום מצוות, זכינו ליל סדר מלא חוויה, חיבור ורוחניות. הקטנו את מצוות האכילה, הגדלו את מצוות ההגדה. סיימנו את הסדר באור חדש. אוּר של יהודים.

שנה לאחר מכן, פסח תשס"ח

טיפstyl על הסולם, עולה אל הבoidעם מחפשת את הגביע ההוא. אוּר נכנע יותר לנכונות אותו דלי. דוד. גבע הכסף הגדל ביחסו שראית'. טוב, אוּר לא גדול כמו גבע של אליהו, אבל גדול יותר מכל גבע רגיל שאנו מכיריה. "אם רוצה אותו", אמר בעלי. יכול לקיים את המצווה בהידור. יכול לחתך את השיעורים הגדולים ביותר שכדי. רוצה לחתך אותם. מי יכול לשנות ארבע כוסות גדולות של יין? מי שבשנה שעברה ממד כל מיליטר...

ليل הסדר הגיע. שוב הייתה מפה על השולחן. שוב ישבנו יחד. "זוכרת מה היה הדבר היחיד שיכלתי לאכול ממנו לא חשש בשנה שעברה?"

שאל בעלי, קולו חנק.

שתקתי. ידעת. האשראי לו את הדיבור.

"מזור", הוא אמר. צדק. בليل הסדר, רק עם החטה אין לחולי כלות בעיה.

לרגע ראיתי את הדברים. כמה סימבולית העובדה שرك המרוור מותר לחולי הכליות בנסיבות. הוא הרי זה שצובע את ימיים בשלל גונוני. בעלי ראה את הדברים אחרת. "שנה שעברה אכלנו את המרוור. מאופק עד אופק הוא צבע את החיים, לא מותיר תקווה לעתיד טוב יותר. מי

חלם בليل הסדר האחרון, רק האחרון, שהישועה כבר כאן ואם רק נחכה עוד רגע קטן נפגש אותה? אף אחד, ובכל זאת האמינו שהטוב יבוא. כי יהודי לא יידע מה התוכנית הא-אלוקית שמכין לו בורא עולם, יהודי יכול רק להאמין. להאמין שהיא טוב. להאמין שעכשי טוב. להאמין שגם מרור הוא אוּר, והוא מצווה, וכשנראת את האוּר כל הזמן יהיה בעולם מקום לאורו של מישיח".

שנת תשס"ז, Lil הסדר הראשון לאחר קריסת הכלויות מיד לאחר שקיבלו את האבחנה של קריסת הכלויות פנינו אל דיאטנית מיוחדת, אצלת התהפקו לי ההבנות כולם. כי כל מה שידענו שבראי טוב, מסוכן עד מוות לחולי כלויות, ואם סבתא הייתה דוחפת לנו בננה ומסבירה על האשلغן ובנויות העצמות, לבעל'י בננה אחת עלולה הייתה לגרום לדום לב חיללה (זכורות את הסיפור על פנים שהביא אותנו להקמתה הארגון?) וזה בדיקת מה שקרה לו, בדרך לבית החולים, לפני שהספיק להגיע, קיבל דום לב מעודף של אותם חומרים בריאים, והלך לבית עולמו).

לא בשיביל שיעור אנטומיה וכן בשיביל שתוכלו להבין אותו, הרשו לי להציג בפניכם הסבר קצר למצב. כמו שאנו ידועות הכלויות מסכנות את החומרים בدم ומפרידות בין החומרים שנדזרים לבניין הגוף לבני העודפים שעשויים להזקק לו ממש. כשהחלילות מוקולקלות אין מה שיוציא עודפים החוצה והם נשאים בתוך הגוף. קחו למשל את האשلغן, כן, זה שנמצא בפרירות, ירקות וקמח מלא. הוא חומר מאד בריא והסתבות אן ידעו מה הן עושות כאשר הן דחפו לנו בננות, אבל עודף קטן ממנו עלול לגרום לדלקות בשיריר. מכיוון שהלב הוא שריר אשلغן מהוועה עבור חולי הכלילות פצצה מותקתקת. עינב אחד מהוועה סכנה, בננה עלולה להיות קריטית. בחביי הימים אפשר להסתור, נזירים ואוכלים את מה שמוטר (אפשר לספור את הדברים האלה על ידי אחת בערך...) אבל מה עושים בלילה הסדר? מיצ' ענבים של ארבע כוסות - סכנה. תפוח אדמה של כרפס - סכנה מהותית. מצות - סכת נפשות (הן עשוות בדרך כלל מוקמה מלא). מה עושים? בليل הסדר חלק מצוות הלילה הן האכילה, מה עושים כשאסור?

*

"מה עובר עליך?" פניתי אליו כאשר ישבנו בשולחן החג. המפה הייתה חגיגית ולבנה, הערכיה מותאמת ללילה של חירות, אבל כשהסתכלתי על בעלי נשכתי שפה. איך יכול להרגיש בן חורין אמיתי? איך יכול הוא ש תמיד הידר בשיעורים גדולים, כמה שייתור מצה, ענבים, לצאת ידי חובת כל הדעות, לשבת עם הocus הקטנטנה שלו, זו שהוא השקיע בה את הנשמה בכל החודש האחרון. יש עם גודלי ישראל, מדד ומין, חיشب ושלקל, חיפש את הcosaistica הקטנה ביחסו לשנית להחיל עליה ארבע כוסות. איך יכול להחזיק אותה, להזכיר בכל שנה ולהיות שם מה?

לי זה היה נראה גדול מדי, קשה מדי. איך אפשר?

"מה עובר עליך?" הוא הסתכל עלי, אוּר וחושך מרצדים לרגע בעיניו, כבאים. משארים רק את האוּר.

